свидѣтелствуватъ,) че [а]споредъ най точното
учение на нашата вѣра живѣхъ Фарисей.
(6) [б]И сега прѣдстоѭ на сѫдъ за [в]надеждата
на обѣщанието което е Богъ обѣщалъ на
отцитѣ ни; (7) въ което *обѣщание всички-*
тѣ [г]дванадесеть наши племена, които сла-
жатъ *Богу* [д]день и нощь непрѣстанно, [е]на-
дѣятъ се да достигнѫтъ; за тази надежда,
царю Агрипо, мя обвиняватъ Юдеитѣ.
(8) Що? мислите ли за невѣрвание че Богъ
въскрѣсява мъртвитѣ? (9) Тъй *и* [ж]азъ помис-
лѣхъ въ себе си че трѣбваше да сторѭ
много противности върхъ името на Иисуса
Назарея; (10) [з]което и сторихъ въ Иерусa-
лимъ; и мнозина отъ святитѣ азъ запрѣхъ
въ тъмници, като зѣхъ власть [и]отъ първо-
священницитѣ; и на убиванието имъ и азъ
дадохъ гласъ върхъ *тѣхъ*. (11) [і]И въ всич-
китѣ сѫборища много пѫти като ги мѫчехъ
принуждавахъ ги да хулятъ; и безъ мѣра
като имахъ ярость противъ тѣхъ гонѣхъ *ги*
даже и по външнитѣ градища. (12) А [к]між-
ду това, когато отхождахъ въ Дамаскъ съ
власть и порѫчание отъ първосвященницитѣ,
(13) по пладнѣ видѣхъ на пѫтьтъ, царю,
свѣтлина отъ небето която надминаваше
слънчевото сияние, която осия мене и тѣзи
които пѫтувахѫ съ мене. (14) И като пад-
нѫхми всинца на земята, чухъ гласъ който
ми говорѣше и казваше ми на Еврейски я-
зикъ: Савле, Савле, защо мя гонишь? Же-
стоко ти е да риташь срѣщу остни. (15) И
азъ рѣкохъ: Кой си ти, Господи? А той
рече: Азъ съмъ Иисусъ когото ти гонишь.
(16) Но стани и се исправи на нозѣтѣ си;
понеже за това ти се явихъ, [л]да та назначѫ
служитель и свидѣтель на това що си ви-
дѣлъ и на това което ще ти открыѭ,
(17) като та изваждамъ отъ народътъ *Юдей-*
ски и отъ язичницитѣ [м]въ които сега тя
провождамъ, (18) [н]да имъ отворишь очитѣ,
[о]да се обърнѫтъ отъ тъмното въ видѣлото и
отъ властьта на Сатана къмъ Бога, и чрѣзъ
вѣрата въ мене [п]да земѫтъ прощение на
грѣховетѣ *си* и [р]наслѣдие между [с]освятени-
тѣ. (19) За това, царю Агрипо, не бѣхъ
непокоренъ на небесното видѣние; (20) но
[т]проповѣдвахъ първомъ на *Юдеи*тѣ въ Да-
маскъ и въ Иерусалимъ и въ всичката земя
Юдейска, и *напоконъ* на язичницитѣ, да се
покайватъ, и да се обрѫщатъ къмъ Бога, и
да правятъ [у]дѣла достойни на покаянието.
(21) За това, [ф]Юдеитѣ като мя уловихѫ въ
храмъть туриѫ се да мя убиятъ. (22) Но
съ помощьта която получихъ отъ Бога стоѭ
до този день та свидѣтелствувамъ и прѣдъ
малъкъ и прѣдъ голѣмъ, безъ да говорѭ
нищо *друго* [х]освѣнъ *това* което сѫ пророци-
тѣ и [ц]Моисей говорили че *то* имаше да
бѫде, (23) сирѣчь, [ч]че Христосъ имаше да
пострада, и [ш]че *той* първъ като въскрьсне
отъ мъртвитѣ щѣше [щ]да проповѣда видѣлина
на народътъ *Юдейски* и на язичницитѣ.
(24) И когато той така отговаряше, Фестъ
съ голѣмъ гласъ рече: [ъ]Полудѣлъ си, Пав-
ле; многото учение тя докарва въ лудость.
(25) А той рече: Не съмъ полудѣлъ, чести-
тий Фесте, но изговарямъ думи отъ истина
и отъ здравъ умъ; (26) защото знае за това
царьтъ, комуто и съ дързновение говорѭ;
понеже не вѣрвамъ да има нѣщо отъ това
да не знае той, защото то не е станѫло въ
нѣкой ѫгѫлъ. (27) Вѣрвашь ли, царю Агри-
по, пророцитѣ? Знаѭ че *ги* вѣрвашь. (28) И

а Гл. 22; 3. 23; 6. 24; 15, 21. Фил. 3; 5.
б Гл. 23; 6.
в Бит. 3; 15. 22; 18. 26; 4. 49; 10. Втор.18;15. 2 Цар. 7;12. Псал.132;11. Иса. 4; 2. 7; 14. 9; 6. 40;10. Иер. 23; 5. 33;14—16. Иез. 34;23. 37;24. Дан. 9; 24. Мих. 7; 20. Гл. 13; 32. Рим. 15; 8. Тит. 2; 13.
г Як. 1; 1.
д Лука 2; 37. 1 Сол. 3; 10. 1 Тим. 5; 5.
е Фил. 3; 11.
ж Иоан. 16; 2. 1 Тим. 1; 13.
з Гл. 8; 3. Гал. 1; 13.
и Гл. 9; 14, 21. 22; 5.
і Гл. 22; 19.
к Гл. 9; 3. 22; 6.
л Гл. 22; 15.
м Гл. 22; 21.
н Иса. 35; 5. 42; 7. Лука 1; 79. Иоан. 8; 12. 2 Кор. 4; 4. Ефес. 1; 18. 1 Сол. 5; 5.
о 2 Кор. 6; 14. Ефес. 4; 18. 5; 8. Кол. 1; 13. 1 Пет. 2; 9, 25.
п Лука 1; 77.
р Ефес. 1; 11. Кол. 1; 12.
с Гл. 20; 32.
т Гл. 9; 20, 22, 29. 11; 26. Гл. 13, 14, 16—21.
у Мат. 3; 8.
ф Гл. 21; 30, 31.
х Лука 24; 27, 44. Гл. 24; 14. 28; 23. Рим. 3; 21.
ц Иоан. 5; 46.
ч Лука 24; 26, 46.
ш 1 Кор. 15; 20. Кол. 1; 18. Отк. 1; 5.
щ Лука 2; 32.
ъ 4 Цар. 9;11. Иоан. 10; 20. 1 Кор. 1;23. 2; 13, 14. 4; 10.